

Arrest

nr. 282 425 van 22 december 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. CEUNEN
Gaarveldstraat 111
3500 Hasselt

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 28 juni 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 juni 2022 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die *loco* advocaat Mr. L. CEUNEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 28 december 2012 dient de verzoekende partij, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, bij de Belgische ambassade te Yaoundé (Kameroen) een visumaanvraag type D (lang verblijf) in met het oog op gezinshereniging met haar in België als vluchteling erkende vader. Op 17 april 2013 wordt een akkoord gegeven voor de afgifte van een visum.

1.2. Op 5 juni 2013 komt de verzoekende partij aan in België en op 6 juni 2013 wordt zij te Hasselt in het bezit gesteld van een attest (bijlage 15) dat haar voorlopig verblijf dekt tot 27 juli 2013.

1.3. Het tijdelijk verblijf van de verzoekende partij wordt in toepassing van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) verschillende keren met een jaar verlengd, dit tot 31 oktober 2016.

1.4. Op 20 juni 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

1.5. Op 20 juni 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een inreisverbod. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken op 20.06.2022 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

(...)

nationaliteit : Kameroen

wordt een inreisverbod voor 10 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 20.06.2022 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan;*

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

☐ *Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van tien jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.*

Betrokkene is nog maar 25 jaar oud en werd reeds meermaals veroordeeld en kwam veelvuldig in aanraking met de openbare ordediensten.

Op 15.07.2015 werd de betrokkene door de Correctionele Rechtbank van Hasselt bij verstek veroordeeld tot een gevangenisstraf van 9 maanden wegens bezit zonder vergunning en handel van verdovende middelen. Hij was toen 18 jaar oud.

Op 10.02.2021 werd de betrokkene door de Correctionele Rechtbank van Hasselt bij verstek veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar wegens opzettelijke slagen en verwondingen, gepleegd op een minderjarige of op een persoon die uit hoofde van zijn lichaams- of geestestoestand niet bij machte is om in zijn onderhoud te voorzien. Het betreft hier de ex-partner van betrokkene, mevrouw C.S. (...), tevens de moeder van zijn eerste kind, F.V. (...) geboren op (...)2017. De feiten werden gepleegd op 20.06.2017, 11.07.2017 en 14.08.2017. De betrokkene heeft de feiten aldus gepleegd toen zijn ex-partner zwanger was.

Op 19.04.2021 werd de betrokkene door de Correctionele Rechtbank van Tongeren bij verstek veroordeeld tot een gevangenisstraf van 16 maanden wegens diefstal met geweld of bedreiging - opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, tegen echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond - het toebrengen van slagen aan een ministerieel ambtenaar, een agent die drager is van het openbaar gezag of van de openbare macht of tegen enig ander persoon met een openbare hoedanigheid bekleed, in de uitoefening of ter

gelegenheid van de uitoefening van hun bediening, met bloedstorting, verwonding of ziekte tot gevolg - opzettelijke slagen en verwondingen, tegen echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond - weerspannigheid zonder wapens. Er moet opgemerkt worden dat de feiten van opzettelijke slagen en verwondingen opnieuw gepleegd werden ten aanzien van mevrouw mevrouw C. (...), de moeder van zijn eerste kind, F.V. (...). Dit gebeurde tussen 01.08.2019 en 04.08.2019, op 05.08.2019, 23.09.2019 en 30.09.2019.

Recent, op 02.12.2021, werd de betrokkene door de Correctionele Rechtbank van Hasselt veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 maanden met probatie-uitstel van 3 jaren wegens verdovende middelen (bezit, aanschaffing/aankoop) en vervoer voor rekening van een persoon zonder vergunning.

Lastens betrokkene werden bovendien sinds 2014 tientallen processen-verbaal opgesteld door de PZ Limburg Regio Hoofdstad, PZ Kanton Borgloon en PZ Tongeren-Herstappe wegens:

- Opzettelijke slagen en/of verwondingen (HA.43.L1.017988/2021, TG.43.L2.002098/2021, TG.43.L1.000290/2021, HA.41.L1.019781/2019, TG.43.L2.002995/2019, TG.43.L2.005157/2018, HA.43.L1.016065/2017)
- Drugs / bezit (HA.60.L1.012466/2021, HA.60.L1.007266/2021, TG.60.L2.002100/2021, HA.60.L1.007222/2021, HA.60.L1.020159/2020, HA.60.L1.009400/2020, HA.60.L1.024425/2017, HA.60.L1.012315/2017, HA.60.L1.008498/2016, HA.60.L1.004587/2016)
- Drugs / verkopen (HA.60.L1.015973/2020, HA.60.L1.004587/2016, HA.60.L1.008039/2015)
- Gewone diefstal (HA.18.L1.008733/2021, HA.18.L1.007347/2017, HA.18.L1.002811/2015)
- Zware diefstal (HA.11.L1.019774/2019)
- Opzettelijke vernielingen (HA.92.L1.016954/2021) - Weerspannigheid (HA.41.L1.013942/2021) - Schriftvervalsing (TG.21.L2.000718/2021)
- Onrechtmatige bezetting van andermans goed (HA.53.L1.025080/2020)
- Heling (HA.27.L1.020159/2020, HA.27.L1.008055/2015)
- Vereniging van misdadigers (HA.60.L1.015973/2020)
- Bedreiging zonder bevel of voorwaarde (TG.45.LA.007016/2014)

Niettegenstaande niet elk proces-verbaal leidde tot een strafrechtelijke veroordeling, kunnen ze wel een indicatie inhouden dat betrokkene zijn strafrechtelijk verleden na elk van de vier veroordelingen nog steeds niet de rug toekeerde.

De verschillende vonnissen getuigen van een voor de samenleving gevaarlijke ingesteldheid, die volledig indruist tegen alle normen en waarden van de Belgische samenleving. De rechtbank oordeelde in haar vonnis dd. 19.04.2021 dat: "De bewezen verklaarde feiten zijn bijzonder ernstig, laakbaar en maatschappelijk onaanvaardbaar. Ze tonen in hoofde van beklaagde een gebrekkig norm- en waardenbesef aan." Bovendien is er sprake van een duidelijke continuïteit. De betrokkene is sinds 2014 herhaaldelijk in aanraking gekomen met de openbare ordediensten.

Gezien het karakter, de ernst en de omvang van de gepleegde feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn persoonlijk gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden en een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op onwettige wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 10 jaar proportioneel.

De betrokkene verklaart dat hij twee kinderen in België heeft. Uit het administratief dossier blijkt dat zij de Belgische nationaliteit bezitten en in België wonen. Het gaat om F.V. (...), geboren op (...)2017, en F.G. (...), geboren op (...)2020. Hij verklaart verder dat hij een relatie heeft met mevrouw A.A. (...), dit is tevens de moeder van F.G. (...).

De betrokkene werd reeds op 30.09.2021 gesproken door een migratiebegeleider van de Dienst Vreemdelingenzaken. Toen verklaarde hij dat hij geen relatie meer heeft met de moeders van zijn zonen. Uit het relaas van de betrokkene kon opgemaakt worden dat hij op een bepaald moment met beide vrouwen een relatie onderhield. Uit dat gesprek bleek toen dat hij niet samenwoont met de kinderen en dat hij geen contact met hen heeft. Hij verklaarde toen ook dat hij met mevrouw A. (...) een aan/uit relatie had. Er kan vastgesteld worden dat zijn relatie met haar kort van duur is, aangezien hij op

30.09.2021 verklaarde dat hij geen partner had. De duurzaamheid van zijn aangehaalde relatie met haar kan aldus in vraag worden gesteld.

Ook de band met zijn kinderen kan in vraag worden gesteld. Over zijn eerste zoon, F.V. (...), verklaarde hij reeds op 30.09.2021 dat hij geen contact met hem heeft. Ook nu legt hij geen verklaringen af of legt hij geen bewijzen voor die wijzen op een mogelijke band met hem. Ook wat zijn tweede zoon betreft, F.G. (...), blijkt niet dat hij er zodanig contact mee heeft of dat er een emotionele band bestaat, die een terugkeer naar zijn land van herkomst belemmeren.

Het feit dat hij kinderen heeft die in België verblijven, geeft hem bovendien niet automatisch recht op verblijf en kan niet worden behouden in het kader van artikel 8§2 EVRM, aangezien betrokkene herhaaldelijk strafbare feiten heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden. Uit die bepaling blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven van een persoon mogelijk is, wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, te verzekeren. Het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven is dus niet absoluut. De betrokkene werd reeds 4 keer correctioneel veroordeeld wegens verschillende misdrijven voor een totaal van 3 jaar en 4 maanden. Gezien het strafrechtelijk verleden van betrokkene worden zijn persoonlijke en familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde.

Verder moet opgemerkt worden dat het feit dat de betrokkene 2 kinderen in België heeft, hem er klaarblijkelijk niet van weerhouden heeft om herhaaldelijk strafbare feiten te plegen, waarvan hij redelijkerwijs kon verwachten dat die een impact konden hebben op zijn verblijfsrechtelijke situatie en bijgevolg eveneens gevolgen kon hebben voor zijn gezinsleven.

Het wordt niet betwist dat deze verwijderingsbeslissing een impact heeft op de legaal in België verblijvende minderjarige kinderen. Hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, heeft het daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Gezien de verschillende veroordelingen van de betrokkene primeert het superieure belang van de staat op dat van betrokkene en zijn familiale belangen.

Indien de betrokkene in België wenst te verblijven, dient hij via de wettelijke kanalen in zijn land van herkomst een verblijfsrecht te bekomen. Betrokkene kan het contact met zijn kinderen terug opbouwen via moderne communicatiemiddelen. Tevens kunnen zij hem, onder begeleiding van hun moeders, gaan bezoeken in Kameroen of in eender welk ander land, waartoe zij allen toegang hebben. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

De vader van de betrokkene, de heer F.R.F. (...), verblijft legaal in België, samen met zijn twee halfzussen. Opgemerkt moet worden dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, maar ook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In EZZOUHDI c. Frankrijk (13 februari 2001), heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat "de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden". De betrokkene toont echter geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aan.

De contacten met zijn vader en zijn gezin kunnen op andere manieren onderhouden worden, bijvoorbeeld door middel van moderne communicatiemiddelen. Zij kunnen elkaar ook ontmoeten in elke andere staat waartoe zij allen toegang hebben. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties, wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Uit de loutere omstandigheid dat betrokkene de afgelopen jaren in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 EVRM (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v, Noorwegen;

EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nnyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Ook voor wat betreft zijn netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen toont betrokkene onvoldoende aan dat zijn belangen van die orde zouden zijn dat ze een beletsel zouden kunnen vormen voor deze verwijderingsbeslissing. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt daarenboven expliciet van het niet geïntegreerd zijn en het zich niet wensen aan te passen aan de normen en de waarden in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven.

De betrokkene verklaart dat hij geen medische problemen heeft. Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment nadat tweede derde van de termijn is verstreken een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van zijn recht op een gezins- en familieleven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake (artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980). Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor hem dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

2.2. De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de Vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag) *iuncto* de zorgvuldigheidsplicht *iuncto* de motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

"De bestreden beslissing houdt in dat verzoeker in principe een inreisverbod wordt opgelegd voor het volledige Schengengebied en dit voor de duur van 10 jaar.

Verzoeker benadrukt dat de bestreden beslissing een manifeste schending uitmaakt van artikel 8 EVRM.

Verzoeker wenst te wijzen op artikel 8 EVRM en de interpretatie door het EHRM van dit artikel in het kader van het omgangsrecht.

Een zeer essentieel element van het gezinsleven is het samenzijn tussen ouder en kind. Het Europees Hof liet daarover geen twijfel bestaan : "Pour un parent et son enfant, etre ensemble représente un element fondamental de la vie familiale" Wanneer de samenwoning tussen ouder en kind onmogelijk geworden is, komt er daardoor nog geen einde aan het gezinsleven tussen ouder en kind. Contact tussen beide blijft wenselijk en moet voor zover mogelijk gehandhaafd blijven. Art. 8 waarborgt dit omgangsrecht. In de rechtspraak van het Hof en van de Commissie wordt de weigering van de

vaststelling van een omgangsregeling beschouwd als een inmenging in het gezinsleven die dan moet gerechtvaardigd worden op basis van het tweede lid van art. 8. De inmenging moet (1) bij wet voorzien zijn, (2) nodig zijn in een democratische samenleving, (3) in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van de anderen (d.i. wettig doel). (Beatrix Vanlerberghe, Omgangsrecht in het licht van artikel 8 EVRM)

Artikel 8 EVRM stelt: (...)

Centraal in de rechtspraak van het EHRM op basis van artikel 8 EVRM is "familieleven". Het is belangrijk voor ogen te houden dat het Hof een autonome interpretatie aan het familieleven geeft. Dit begrip heeft doorheen de jaren een ontwikkeling doorgemaakt.

In het arrest *Al-Nashif en anderen v. Bulgarije* gaf het Hof een algemene schets van het familieleven. Deze omschrijving kan gezien worden als een overzicht van de rechtspraak tot nu toe in dit verband: "The existence or non-existence of "family life" is essentially a question of fact depending upon the reality in practice of close personal ties. Nevertheless, it follows from the concept of family on which article 8 is based that a child born of a marital union is ipso jure part of that relationship; hence, from the moment of the child's birth and by the very fact of it, there exists between him and his parents a bond amounting to "family life" which subsequent events cannot break save in exceptional circumstances. In so far as relations in a couple are concerned, "family life" encompasses families based on marriage and also de facto relationships. When deciding whether a relationship can be said to amount to "family life", a number of factors may be relevant, including whether the couple live together, the length of their relationship and whether they have demonstrated their commitment to each other by having children together or by any other means." (eigen onderlijning)

(vrije vertaling: Het bestaan of niet bestaan van " het gezinsleven " is in wezen een feitenkwestie , afhankelijk van de realiteit in de praktijk van nauwe persoonlijke banden . Toch blijkt uit het concept van de familie op welk artikel 8 is gebaseerd dat een kind geboren uit een burgerlijke unie van rechtswege deel uitmaakt van die relatie ; dus , vanaf het moment van de geboorte van het kind en door het feit hiervan, bestaat er tussen hem en zijn ouders een " gezinsleven ". die latere gebeurtenissen niet kunnen verbreken, tenzij in uitzonderlijke omstandigheden. Voor zover relaties in een paar betreft , " gezinsleven " omvat families op basis van het huwelijk en ook de facto relaties. Bij de beslissing of een relatie als " gezinsleven kan genoemd worden, kunnen een aantal factoren van belang zijn, waaronder de vraag of het echtpaar samenwoont. de lengte van hun relatie, en of ze tegenover elkaar de verbintenis hebben om samen kinderen te hebben, of op andere manieren) (eigen onderlijning)

Het Hof kiest duidelijk niet voor een enge definitie. Het is niet vereist dat de relaties een juridische basis hebben. Wat telt, is het bestaan, in werkelijkheid, van sterke persoonlijke en emotionele relaties die gestaafd worden door feitelijke omstandigheden. Het is veeleer doorslaggevend dat er een effectief beleefde familiesituatie voorhanden is. Bloed- of aanverwantschap is, met andere woorden, niet noodzakelijk. Er is nog een tweede criterium dat belangrijker is, namelijk een voldoende hechte band tussen de betrokken personen.

In casu blijkt dat verzoeker, op het moment dat hij werd opgepakt, samenwoonde met zijn minderjarig kind F.G. (...), die de Belgische nationaliteit heeft, en met zijn partner, mevrouw A.A. (...) (die ook de Belgische nationaliteit heeft). Het feit dat verzoeker een relatie heeft met mevrouw A.A. (...), en dat het koppel gekozen heeft om samen een kind ter wereld te brengen (namelijk F.G. (...)), toont aan dat de relatie voldoende stevig is.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt in de bestreden beslissing als volgt: "Gezien de verschillende veroordelingen van de betrokkene primeert het superieure belang van de staat op dat van betrokkene en zijn familiale belangen."

Verzoeker wenst evenwel te verwijzen naar artikel 3 IVRK. dat uitdrukkelijk bepaalt: (...)

Er dient exemplatief ook rekening gehouden te worden met de moeilijkheden die het kind zal ondervinden, dat dient grootgebracht te worden zonder vader.

Belangrijk is ook het feit dat de partner van verzoeker, alsook zijn kinderen, de Belgische nationaliteit bezitten.

De Dienst Vreemdelingenzaken houdt hier geen enkele rekening mee.

Er blijkt duidelijk uit de bestreden beslissing dat de Dienst Vreemdelingenzaken artikel 8 EVRM niet volledig heeft gewaarborgd. Enkel door te stellen dat "contact kan onderhouden worden via moderne communicatiemiddelen" is onvoldoende om de rechten zoals vervat in artikel 8 EVRM te waarborgen.

De bestreden beslissing schendt aldus artikel 8 EVRM, artikel 3 IVRK, iuncto de motiveringsplicht zoals vervat in artikel 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen, alsook het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook niet correct is. Dat deze motivering een wezenlijk onderdeel uitmaakt van de beslissing, zodat de beslissing dan ook geen enkel antwoord geeft op de wezenlijke problematiek van verzoeker.

De beslissing maakt dan ook een wezenlijke inbreuk uit op de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht, zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen van 1991.

Het dient dan ook benadrukt te worden dat deze beslissing als nietig dient beschouwd te worden en dient vernietigd te worden.

Er werd door de Belgische Staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoeien op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht."

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet voor wat betreft het opleggen van het inreisverbod en artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet voor wat betreft de duur van het inreisverbod. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan de verzoekende partij voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en dat de verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Vervolgens wordt uitvoerig gemotiveerd op grond van welke elementen wordt geoordeeld dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden en een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. De duur van 10 jaar van het inreisverbod wordt gerechtvaardigd door het feit dat de verzoekende partij niet getwijfeld heeft om op onwettige wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Daarnaast geeft de verwerende partij in de bestreden beslissing weerslag van haar onderzoek in het kader van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Tot slot wijst de verwerende partij erop dat het de verzoekende partij vrijstaat om op eender welk moment nadat twee derde van de termijn is verstreken een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van het recht op een gezins- en familieleven en dat, indien zij voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen, dit inreisverbod voor haar geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te betekenen en stelt zij dat zij dan ook rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden zoals bepaald in artikel 74/11.

De motivering van het bestreden inreisverbod laat de verzoekende partij toe om zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van deze beslissing, alsmede de reden waarom

werd geopteerd voor een inreisverbod van 10 jaar, te kennen. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en laat de verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de voorziene motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens het bestreden bevel is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, blijkt aldus niet.

3.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de verzoekende partij het bestreden inreisverbod inhoudelijk bekritiseert, zodat het middel wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 8 van het EVRM, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een “*fair balance*” moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de

openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een “*fair balance*” tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins- of privéleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

3.5. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

In haar verzoekschrift wijst de verzoekende partij erop dat artikel 8 van het EVRM het omgangsrecht waarborgt. Zij stelt dat het samenzijn tussen ouder en kind een essentieel element is in het gezinsleven, dat wanneer de samenwoning onmogelijk is geworden er daardoor nog geen einde komt aan het gezinsleven tussen ouder en kind, dat contact tussen beide wenselijk blijft en zoveel mogelijk gehandhaafd moet blijven. Zij meent dat de weigering van de vaststelling van een omgangsregeling een inmenging is in het gezinsleven en gerechtvaardigd dient te worden op grond van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. Daarnaast wijst zij erop dat het EHRM geen enge definitie hanteert voor wat onder ‘gezinsleven’ kan begrepen worden. *In casu* wijst zij erop dat zij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing samenwoonde met haar partner en minderjarig kind F.G., beide van Belgische nationaliteit, dat het feit dat zij een relatie heeft en dat het koppel gekozen heeft om samen een kind ter wereld te brengen aantoont dat de relatie voldoende stevig is.

3.5.1. Wat het aangevoerde familie- en gezinsleven met haar partner betreft, merkt de Raad op dat het EHRM oordeelt dat het begrip ‘gezin’ niet beperkt is tot relaties die gebaseerd zijn op het huwelijk maar ook andere *de facto* gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94).

De banden tussen de partners dienen voldoende hecht en effectief beleefd te zijn. Om te bepalen of een relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als ‘gezinsleven’ in de zin van artikel 8 EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, dat de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding/engagement ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30).

Daadwerkelijk fysiek samenwonen/samenleven kan een belangrijk element zijn maar is niet determinerend, wel het voorhanden zijn van voldoende hechte feitelijke banden, hetgeen door andere elementen kan worden aangetoond.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij er in de bestreden beslissing terecht op heeft gewezen dat de verzoekende partij op 30 september 2021, en aldus na de geboorte van beide kinderen, verklaarde dat zij geen relatie meer heeft met de moeders van de kinderen, dat uit deze verklaring bleek dat zij op dat moment niet samenwoonde met de kinderen en dat zij geen contact heeft met hen alsook dat zij een aan/uit relatie heeft met mevrouw A.A., haar partner, zodat kan vastgesteld worden dat de relatie maar kort van duur is, aangezien zij op 30 september 2021 verklaarde dat zij geen partner had en de duurzaamheid van de relatie dus in vraag kan worden gesteld.

Gelet op voormelde vaststellingen, waaruit blijkt dat het gaat om een aan/uit relatie en dat de verzoekende partij en haar partner, hoewel zij reeds samen een kind hadden sinds 23 december 2020, op 30 september 2021 geen relatie meer hadden en niet meer samenwoonden en de verzoekende partij op dat moment ook geen contact meer had met het kind, kan de verzoekende partij niet gevolgd worden

in haar betoog dat het feit dat zij (heden) een relatie heeft en dat het koppel gekozen heeft om samen een kind ter wereld te brengen aantoont dat de relatie voldoende stevig is.

Een beschermingswaardig gezinsleven met haar partner in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Er diende en dient dan ook niet te worden overgegaan tot een belangenafweging tussen de verschillende belangen nu de eerste vereiste voor het beoordelen van een mogelijke schending in de zin van artikel 8 van het EVRM het bestaan van een effectief gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is.

3.5.2. Betreffende het gezinsleven met de kinderen wijst de Raad er vooreerst op dat de bestreden beslissing geen weigering tot vaststelling van een omgangsregeling betreft, zodat de verzoekende partij niet dienstig kan betogen dat de weigering van de vaststelling van een omgangsregeling een inmenging is in het gezinsleven en gerechtvaardigd dient te worden op grond van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

Voorts stelt de Raad vast dat hoewel er in de bestreden beslissing vraagtekens worden geplaatst bij het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven met het minderjarig kind van de verzoekende partij en haar partner en het ander minderjarig kind van de verzoekende partij, minstens bij de intensiteit van dit gezinsleven, in de bestreden beslissing wel degelijk de hypothese in ogenschouw wordt genomen dat de verzoekende partij zich kan beroepen op een beschermingswaardig gezinsleven met voormelde personen waarbij wordt overgegaan tot een belangenafweging. Het betoog van de verzoekende partij gericht op het aantonen dat er wel degelijk sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is in die zin dan ook niet dienstig.

3.6. De Raad wijst erop dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Ook niet indien er sprake is van het in België verblijven van de minderjarige kinderen van de verzoekende partij. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld geeft dit feit de verzoekende partij niet automatisch een recht op verblijf. Inzake immigratie heeft het EHRM er immers bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië (GK)*, § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

Aangezien de verzoekende partij reeds meer dan vijf jaar zonder geldig verblijfsdocument in België verblijft, is *in casu* geen sprake van een daadwerkelijke inmenging in haar gezinsleven, zoals de verzoekende partij verkeerdelijk lijkt voor te houden, en betreft het op het eerste gezicht een situatie van een eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Dit geschiedt

aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 106-107).

In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een andere belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure, die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 46; EHRM 10 juli 2014, *Tanda-Muzinga/Frankrijk*, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Nuñez/Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 62).

Te dezen blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat bij de belangenafweging rekening werd gehouden met het feit dat de verzoekende partij nog maar 25 jaar oud is en reeds meermaals veroordeeld werd en veelvuldig in aanraking kwam met de openbare ordediensten, met het feit dat zij na elk van de veroordelingen haar strafrechtelijk verleden nog steeds de rug niet toekeerde, met haar voor de samenleving gevaarlijke ingesteldheid die volledig indruist tegen alle normen en waarden van de Belgische samenleving, met het feit dat zij twee kinderen heeft van Belgische nationaliteit, geboren in 2017 en 2020 en met het feit dat zij verklaart dat zij een relatie heeft met mevrouw A.A., moeder van haar tweede kind, met haar verklaring op 30 september 2021 dat zij geen relatie meer heeft met de moeders van haar zonen, dat zij niet samenwoont en geen contact meer heeft met haar kinderen, met haar verklaring dat zij met mevrouw A.A. een aan/uit relatie had, met het feit dat de duurzaamheid van deze relatie aldus in vraag kan gesteld worden alsook de band met haar kinderen gelet op voormelde verklaring van 30 september 2021 en met het feit dat zij ook nu geen verklaringen aflegt of bewijzen voorlegt die wijzen op een mogelijke band met haar eerste zoon en het feit dat niet blijkt dat zij met haar jongste kind een zodanig contact heeft of dat er een emotionele band bestaat die een terugkeer kan belemmeren, met het feit dat haar twee kinderen in België haar er klaarblijkelijk niet van weerhielden om herhaaldelijk strafrechtelijke feiten te plegen, met het feit dat een verwijdering een impact heeft op de minderjarige kinderen, met het feit dat zij via de wettelijke kanalen in haar land van herkomst een verblijfsrecht dient te bekomen indien zij in België wenst te verblijven, met de omstandigheid dat de verzoekende partij het contact met haar kinderen terug kan opbouwen via moderne communicatiemiddelen en met het feit dat de kinderen haar tevens, onder begeleiding van hun moeders, kunnen bezoeken in Kameroen of in eender welk ander land, waar zij allen toegang tot hebben.

Aldus blijkt dat in de bestreden beslissing een afweging is gebeurd tussen enerzijds de belangen van de verzoekende partij, diens kinderen en partner, en anderzijds het belang van de samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde, en dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de persoonlijke en familiale belangen van de verzoekende partij, gezien haar strafrechtelijk verleden, ondergeschikt acht aan de vrijwaring van de openbare orde.

3.7. betreffende de voormelde belangenafweging verwijst de verzoekende partij naar het hoger belang van het kind zoals vervat in artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag en stelt dat er exemplatief ook rekening dient gehouden te worden met de moeilijkheden die het kind zal ondervinden dat dient grootgebracht te worden zonder vader, dat het een belangrijk feit is dat de kinderen alsook haar partner de Belgische nationaliteit hebben en dat verwerende partij hiermee geen rekening houdt.

Betreffende de aangevoerde schending van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, volstaat het om te stellen dat dit verdrag geen directe werking heeft zodat de verzoekende partij alleen al om die reden er zich niet met gunstig gevolg op kan beroepen.

De Raad wijst er evenwel op dat indien minderjarige kinderen van de vreemdeling betrokken zijn, het hoger belang van deze kinderen in overweging moet worden genomen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 131; zie ook EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 67). Het belang van het kind heeft een primordiaal maar daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in de belangenafweging, vereist onder artikel 8 van het EVRM, in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 17 oktober 2013, nr. 139/2013, B. 6.2.). Het belang van het kind vormt de eerste overweging in de belangenafweging. Hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109). Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name enerzijds het behouden van eenheid van het gezin en anderzijds het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK), par. 135-136).

Uit wat voorafgaat blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met en heeft gemotiveerd over het hoger belang van de kinderen. Zo wordt erop gewezen dat er geen bewijzen van contact of van een mogelijke band zijn met het oudste kind en ook niet blijkt dat de verzoekende partij een zodanig contact heeft met haar jongste kind of dat er een emotionele band bestaat die een terugkeer kan belemmeren, dat de verwijdering evenwel een impact heeft op de minderjarige kinderen doch dat de verzoekende partij het contact met haar kinderen terug kan opbouwen via moderne communicatiemiddelen en dat de kinderen haar tevens, onder begeleiding van hun moeders, kunnen bezoeken in Kameroen of in eender welk ander land, waar zij allen toegang tot hebben. De verzoekende partij slaagt er geenszins in deze motieven te weerleggen of te ontkrachten, noch aan te tonen dat de bestreden beslissing het hoger belang van de minderjarig kinderen schaadt. Zij stelt immers dat ook rekening moet worden gehouden met de moeilijkheden die het kind, dat dient te worden grootgebracht zonder vader, zal ondervinden, doch laat zij na *in concreto* te duiden met welke specifieke moeilijkheden rekening diende te worden gehouden en in welk opzicht deze moeilijkheden er bij een belangenafweging zouden toe leiden dat de belangen van de staat bij de vrijwaring van de openbare orde daaraan ondergeschikt zouden zijn. Bovendien wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat de verzoekende partij het contact met haar kinderen terug kan opbouwen via moderne communicatiemiddelen en dat haar kinderen haar, onder begeleiding van hun moeders, kunnen gaan bezoeken in Kameroen of in eender welk ander land waartoe zij allen toegang hebben. Door enkel te stellen dat het onvoldoende is te motiveren dat zij contact kan onderhouden via de moderne communicatiemiddelen om de rechten vervat in artikel 8 van het EVRM te waarborgen, maakt zij dit niet aannemelijk en gaat zij aldus ook voorbij aan de vaststellingen dat er geen bewijzen van contact of van een mogelijke band zijn met het oudste kind en ook niet blijkt dat de verzoekende partij een zodanig contact heeft met haar jongste kind of dat er een emotionele band bestaat die een terugkeer kan belemmeren, dat de verwijdering evenwel een impact heeft op de minderjarige kinderen doch dat de kinderen haar tevens, onder begeleiding van hun moeders, kunnen bezoeken in Kameroen of in eender welk ander land, waar zij allen toegang tot hebben.

Waar de verzoekende partij ter terechtzitting nog betoogt dat het gaat om een inreisverbod van tien jaar en dat met een kind van twee jaar niet echt een band kan opgebouwd worden via moderne communicatiemiddelen, wijst de Raad er vooreerst op dat een dergelijke betoog in het verzoekschrift niet werd aangevoerd en de verzoekende partij aldus ter terechtzitting een nieuw middel naar voren brengt. Het begrip 'nieuw middel' geldt immers ook voor de nieuwe uiteenzetting van het middel waardoor de verzoekende partij een nieuwe feitelijke grondslag geeft aan het middel (cf. RvS 26 februari 2013, nr. 222.647; RvS 10 mei 2012, nr. 219.287). Een nieuw middel kan echter enkel voor het eerst ontvankelijk worden opgeworpen ter terechtzitting wanneer het niet kon worden aangevoerd in het verzoekschrift omdat de nodige gegevens daartoe niet bekend waren of wanneer het een middel betreft dat de openbare orde raakt. Het door de verzoekende partij ingeroepen middel raakt de openbare orde

niet en de verzoekende partij toont niet aan waarom zij dit argument niet in haar verzoekschrift tot nietigverklaring heeft uiteengezet, derhalve kan voormelde kritiek niet op ontvankelijke wijze aangevoerd worden. Geheel ten overvloede wijst de Raad er dan ook op dat de verzoekende partij met haar betoog voorbijgaat aan de motieven dat haar kinderen haar tevens onder begeleiding van hun moeders kunnen bezoeken en dat zij via de wettelijke kanalen in haar land van herkomst een verblijfsrecht kan bekomen indien zij in België wenst te verblijven, dat zij nadat twee derde van de termijn is verstreken, een opschorting of opheffing van het inreisverbod kan vragen in het kader van het recht op een gezins- en familieleven. Ook toont zij met haar vaag en ongestaafd betoog niet aan waarom met een kind van twee jaar niet echt een band kan opgebouwd worden via moderne communicatiemiddelen.

Gelet op de uitdrukkelijke motieven in de bestreden beslissing waar gesteld wordt dat de verzoekende partij verklaart twee kinderen te hebben in België en uit het administratief dossier blijkt dat zij de Belgische nationaliteit hebben en in België wonen, kan de verzoekende partij niet ernstig betogen dat de verwerende partij geen rekening hield met het feit dat haar kinderen de Belgische nationaliteit hebben. Bovendien toont zij niet aan op welke wijze de Belgische nationaliteit van de kinderen en de partner in rekening diende te worden gebracht of op welke wijze het in rekening brengen van hun Belgische nationaliteit van invloed had kunnen zijn op de gemaakte belangenafweging, zodat zij niet aantoonde dat met bepaalde relevante elementen ten onrechte geen rekening werd gehouden.

3.8. De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de motivering van de bestreden beslissing niet correct is en dat de bestreden beslissing geen enkel antwoord biedt op haar wezenlijke problematiek, noch dat de verwerende partij geen zorgvuldig onderzoek heeft verricht naar haar situatie.

Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij aldus ook niet aannemelijk dat verwerende partij bij het beoordelen van het gezinsleven voorbij is gegaan aan een positieve verplichting die op haar zou rusten. Met haar betoog toont zij niet aan dat *“uit de bestreden beslissing blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken artikel 8 EVRM niet volledig heeft gewaarborgd”*.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond. Evenmin wordt in dit licht een schending van de motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk gemaakt.

3.9. De verzoekende partij maakt een schending van de door haar aangevoerde bepalingen en beginselen niet aannemelijk.

3.10. Het enig middel is, in de mate ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

N. VERMANDER